

■ СПОГАД

Я знала його лише сім хвилин...

Стиснулося болем серце, коли в черговому газетному матеріалі «ІЗ» побачила прізвище свого земляка-подолянина Сашка Романенка...



Олександр Романенко (ліворуч) з побратимами-афганцями

Я знала його лише... сім хвилин. Саме стільки часу займає поїздка від кінцевої станції столичного метро «Лісова» до «Лівобережної». Того серпневого, щедро залитого сонцем надвечір'я до вагона поспіхом зайшов чоловік років 50-ти у військовому камуфляжі: рослий, підтягнутий. В його постаті вбачався вишкіл колишнього солдата – і, як виявилось, нинішнього...

Він рвучко сів на вільне місце поруч і запитав, на якій станції йому краще вийти, щоб дістатися площі Шевченка. Я одразу збагнула: напевно, націо-

нальний гвардієць, який поспішає до Нових Петрівців, бо саме з цієї площі пролягає дорога до полігону НГУ, що на Київщині. І не помилилася: саме туди прямував мій попутник та ще й земляк із Хмельниччини Олександр Романенко.

Його м'яка подільська говірка виказувала в ньому людину-добряка, щиро, наче давно тобі знайому. Коли на одній зі станцій до вагона зайшов німецький чоловік з зебрацькою торбиною, Олександр першим, аж кинувся, опустив у неї кілька купюр.

Під час нашої короткої розмови він сказав, що за день-два вони з побратимами вирушають у район АТО. Вже з тих коротких слів я побачила в ньому рішучого, оптимістично налаштованого, справжнього патріота... А коли зі щирим співчуттям запитала, чи не потерпають добровольці від спраги та голоду (про що тоді повідомляли ЗМІ), то замість нарікань його обличчя осяяла усмішка:

– У нас – усе чудово, і все буде гаразд... Нехай і ціною життя, та ми їм покажемо, хто такі козаки, українці...

Від цих його слів, впевненості, світлих надій потепліло на душі, та найбільше в ту мить хотілося, щоб Олександр повернувся до своєї рідної домівки, сім'ї, яка з постійною тривогою й душевним болем чекає від нього звісточки, прагне почути його голос. Цього я щиро, як старша сестра братику, побажала йому на прощання.

Так вірилося в це, але... Олександр «повернувся» до рідних героєм, що поліг за них, за всіх нас, за Україну – в пекельному бою з підступним ворогом, якого все одно здолають такі козаки. Він так вірив у це. І так буде!

Лариса ЦИМБАЛЮК, «ІЗ»

Указом Президента України від 6 жовтня 2014 р. військовослужбовців миколаївської військової частини Південного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України начальника квартирно-експлуатаційної служби майор Олександр Смоляр, стрілець-радіотелефоніст молодший сержант Олександр Яриш і стрілець старший солдат Олег Бабкевич нагороджені орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).



Близько 10-ї години ранку 23 серпня 2014 р. у районі населеного пункту Лисиче, що під Амвросіївською Донецької області, підрозділ НГУ, до складу якого переважно входили мобілізовані жителі Миколаївщини, виявив колону терористів – три Камази і два бронетранспортери, що рухалися з боку українсько-російського кордону. Попри значну чисельну перевагу бойовиків, гвардійці прийняли бій і повністю знищили ворожу колону.

На жаль, у тому бою полягли три українські патріоти, яких у миколаївській частині НГУ згадують, як людей честі й виняткової мужності.

38-річний майор Олександр Васильович Смоляр проходив військову службу з 1997 року. Він одним із перших у військовому колективі зголосився їхати в район АТО й у складі «мобілізаційного» батальйону брав участь у виконанні бойових завдань з визволення від бойовиків «ДНР» населених пунктів Донеччини. Того страш-

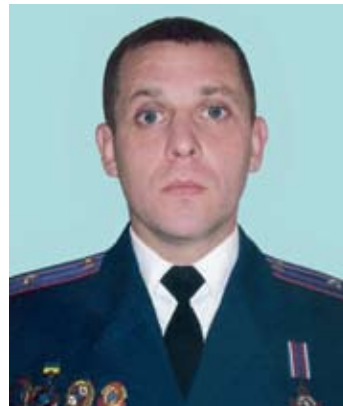


Олег Бабкевич

ного дня, діставши тяжке поранення, офіцер встиг віддати підлеглим останній наказ: «Не здавайтесь, стояти до кінця!».

Вдома в Олександра Васильовича залишилися дружина, донька й син. Його поховали в рідному селі Тіньки Чигиринського району Черкащини.

Уродженець Кіровоградщини, молодший сержант Олександр Володимирович Яриш поліг за вісім днів до свого 44-річчя. Ще у квітні, після оголошення часткової мобілізації, не чекаючи на повістку військомату, він прибув



Олександр Смоляр

на збірний пункт і зголосився стати на захист Вітчизни. Колишній строківик однієї з частин Забайкальського військового округу сказав: «Не можу спокійно дивитися, як зовсім молоді, недосвідчені хлопці на війну йдуть...». У колективі підрозділу Олександр Володимирович мав високий авторитет, завжди допомагав молодшим товаришам, давав поради, ділився досвідом. Побратими згадують його, як веселу, життєрадісну людину, душу будь-якої компанії: «Саша ніколи не ходив сумним, завжди усміхався й усіх підбадьорював». Таким він і залишиться в нашій пам'яті: чесним, життєрадісним, надійним, справжнім чоловіком. У Миколаєві, де його з військовими почесними проводили в останню путь, у нього залишилися син і донька...

39-річного старшого солдата Олега Івановича Бабкевича в ба-



Олександр Яриш

тальйоні згадують, як людину ініціативну та працьовиту, кмітливу й порядну – уособлення всіх чеснот справжнього українця. «У нього були золоті руки, і він завжди ставав поруч, коли виникала потреба щось полагодити чи змайструвати. А коли рили окопи й обладнували позиції, він був просто незамінним – один вартий п'ятьох бійців. Батьки змалечку привчили його до роботи, і вдома на ньому трималося все господарство...» – зі смутком згадують однополчани.

У смт Олександрівці Вознесенського району Миколаївщини, де народився, жив і знайшов вічний спокій старший солдат Бабкевич, його не дочекалися дружина та троє дітей...

Вічна пам'ять героям!

Підготували
Євген АРЕНДАРЕНКО, м. Одеса,
Сергій КОВАЛЕНКО, «ІЗ»